

De kracht van ouders

Elke dag zijn er meer vragen van ouders. Vragen over wat te doen, wat te verwachten. Achter die vragen zitten verhalen, eindeloze en vaak schrijnende verhalen. Verhalen van gemiste kansen zeg ik altijd, want de vragen van de ouders worden te laat gesteld en te veel kansen zijn dan voorbij.

Het zijn geen moeilijke vragen waarmee mijn mailbox volstroomt. Als je de spelregels kent, wijst een oplossing zich vaak vanzelf. Als je een beetje thuis bent in het onderwijsrecht, is het vaak appeltje-eitje. Het probleem zit hem meer in de spelers. Als er problemen zijn, is het vaak chaos op het speelveld en weet niemand meer waar hij moet staan en wat nu precies zijn rol is in het team. Maar ook chaos is niet ongebruikelijk in het vuur van de strijd. Daarom is er een scheids die met een strakke hand leidt, spelers op hun plek zet, met daarin soms een gele of rode kaart. Als de gemoederen voldoende zijn bedaard, gaat het spel verder.

Niet in het onderwijs, daar is het anders. In het onderwijsveld ontbreekt de scheidsrechter. Alleen in uitzonderlijke situaties betreedt een onderwijsinspecteur het veld. 'Risicogestuurd toezicht' noemen wij dat.

Ik ben het daar niet mee eens. De afgelopen jaren heb ik altijd de onderwijsinspectie geïnformeerd als regels werden overtreden. Helaas heb

ik niet gemerkt dat zij ooit tot ingrijpen zijn overgegaan, maar op de hoogte waren zij wel. Al die signalen zijn vervelend voor de inspectie. Het is politiek lastig als je wel iets weet, maar je mag of wilt niets doen. Maar meer nog dan voor de

Achter die vragen zitten verhalen, eindeloze en vaak schrijnende verhalen

inspectie is het erg voor ouders. Zij verwachten dat er toezicht is op het onderwijs voor hun kind en komen te vaak bedrogen uit. Daarom twitterde ik vorige week dat we beter kunnen spreken van een 'resultateninspectie' in plaats van een onderwijsinspectie, omdat we anders valse verwachtingen scheppen bij ouders.

En nu ben ik uitgenodigd om te komen, voor overleg. Over een paar uur ben ik onderweg naar Den Haag in de hoop op... op wat eigenlijk? Als ik straks de trein instap, is mijn hoofd vol met verhalen van ouders. Verhalen over hun strijd voor dat ene kind. Het zijn die verhalen die mij kracht geven. Ouderkracht noem ik dat. Niets op de wereld is sterker dan de kracht van ouders vanuit de liefde voor hun kind. Dus Den Haag, hier ben ik!